

SATIR ARASI OKUMAK

BİLME AYRICALIĞI SİZE VERİLDİ

GİRİŞ

Mesih İsa'nın *“Göklerin Egemenliği'nin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi, ama onlara verilmedi”* şeklindeki ifadesi oldukça ilginçtir. Çünkü bu söyleme göre bir anlamda *“hiç bilenle bilmeyen bir olur mu”* denilmektedir. Mesih İsa bu sözleri talebelerine hitaben söylemiştir. O zaman burada bize de verilmeye çalışılan öğreti, gerçekten Mesih'in diz dibinde bir mana yaşamı inşa edecek, talebe için içte açılacak olan bir takım derin manevi gizlerin olduğu gerçeğidir.

Diğer taraftan Mesih İsa yine aynı metinde (Matta 13.bölümde) bir de şöyle demektedir; *“Onlara benzetmelerle konuşmamın neden budur”*. Diğer bir deyişle demek ki, içsellikleri ile henüz manevi değerleri değerlendirebilecek düzeyleri olmayanlar için Mesih'i öğretiler ancak oldukça dar bir anlamda onlara ulaşacaktır. Demek ki, bu kişilerin manevi algı kapları dardır. O zaman ya kaplarını genişletip bu benzetmelerde sığ anlatımlar arasında gizli tutulmuş ilahi sırları kendi içselliklerinde açabilecekler ya da sadece o sığ kıyılarda ilahi içsel zenginlikten, bol yaşamın esas anlamından uzak bir yaşam süreceklerdir.

Kaldı ki Elçi Pavlus da Korintlilere yazdığı mektupta *“Tanrı'nın saklı gizli bilgeliğinden gizemli bir biçimde söz ediyoruz”* demektedir. Hatta *“Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi”* diye de devam etmektedir.

İşte bu sözlerde de görüldüğü gibi demek ki, Mesih İsa'nın bizlere ulaştırdığı *“kurtuluş müjdesi”* içeriğinde bir çok ilahi gizinde bulunduğu bir müjdedir. Bu gizler Mesih

İsa'nın gerçekten dizinin dibinde oturup gerçekten O'nun talebesi olmayı talep edenler içindir. Bu sözler bu durumu tam olarak açıklamaktadır. Talep eden için Kutsal Ruh'un rehberliğinde “*göklerin egemenliğinin sırları*” açılacaktır.

Mesih İsa'nın müjdesini yüreğimizde açarken, kutsal yazıların söylemlerinin esas vurgulamak istediği, irdelediği temellere ulaşmak bu nedenle çok önemlidir. Müjdenin söylemleri arasında vermek istedikleri esas manaya ulaşmak gerekmektedir. Bu sadece düz okuma ile olacak bir iş değildir. Kutsal Ruh'un rehberliğinde ve Mesih İsa'nın genel öğretileri ışığında “satır arası okuma” ve “okuduklarımızı arka planları ile açma” yolları öğrenilmelidir. Bunu yapan bir çok kadim gönül dostları, kutlu kişiler vardır. Elbette onların da yazılarının rehberliği önemlidir.

Bu kitapçığımızda amaç bu tarzda bir çalışmanın bir diğer şekilde söylemek gerekirse “mana çalışmasının” nasıl yapılabileceğine örnekler sunabilmektir. Yukarda değindiğimiz gibi “satır arası okumak” yazılı metinlerde Ruh'la birlikte adeta anlatılmak, öğretilmek istenilenin arka planına geçmek ve derin, içrek anlamlarına daha doğrusu esas kaynak anlamlarına inebilmektir. Çünkü orada *Tanrı'nın gizli bilgeliği* yatmaktadır ve elimizdeki bu kadim yazılar adeta bir maden gibidir. İşte bu yazıların temeline ulaşıldığında bu bilgelik, Mesih talebesinde ifşa olunacak yani açığa çıkacak ve gerçek anlamda bol yaşamın bütün enerjisi önce bize sonra bizden dünyaya ışıyacaktır.

I.MANA NEDİR

1.Modern insan ve yorgun ruh.

Günümüzde insan gerçekten pek çok şeye sahiptir Fakat buna karşın bir o kadar da şeyden mahrumdur. Belki de bugüne kadar insan hiç bir çağda bu denli bir şeylere sahip olmasına karşın bir o kadar da bir çok şeyden mahrum kalmış değildir. Bu mahrum olunanla kast edilen özellikle manayı yitirmiş olmasıdır. Çağımızda artık neredeyse derin insani hislerin yeri kalmamıştır. Bunun yerine adaletsizlik, ruhsallıktan uzaklık, merhametsizlik hatta hissizlik devrededir. Oysa insan sadece bir biyolojik varlık değildir. İnsan mananın taşıyıcısıdır. Manadan yoksunluk kişinin adeta iç dünyasında çöl ortamında yaşaması demektir.

Mana sözcüğü farklı farklı kültürlerde farklı anlamlar taşısa bile hep aynı anlamlar içindir. Mana bir anlamda varoluşun ilahi enerjisidir. Yüreğin derinliklerinden fışkıran yaşam suyu gibidir. Hatta farklı ifadelerde “sonsuz ışık” ya da “Logos” (düşünce, mantık) gibi kelimeler de manaya anlam vermektedir.

Aslında bütün bu kelimelerin içerdiği anlamlar biraz önce söylediğimiz gibi, yüreğin içindeki o derinliğe işaret etmektedir. O derinlikte Yaratan’a suret olmasından ötürü her bir insana bahşedilmiş ilahi kıvılcım bulunmaktadır. Zaten bu kıvılcım, insanın düşünmeye başlamasından bu yana hep yaratılma nedeni olan o yaratıcı Öz’ü aramasının da yegane nedenidir. İşte mana o temelden hareket eden bir iç sorgulama, arama, anlamlandırma alanıdır. Ve elden geldiğince somutu soyutla buluşturup soyutu somutta algılama gayretidir. Bu gayrette mana açığa çıkar. Işık,

yaşam enerjisi, mana anlam kazandıkça, açıldıkça açığa çıkar.

İşte bu gayreti biraz daha somut hale getirmek, suret olma bilincinde “bol yaşamı” farketme ve edinme yolunda bilinende bilinmeyenleri değerlendirmek ya da bilinmeyeni bilinen üzerinden algılamaya çalışmak “mana çalışmalarını” devreye sokar. Fakat bu çalışmalarda en önemli şey, yazılanı yazıldığı şekli ile okuyup algılamak ama aynı zamanda bazı yazılarında soyuta işaret eden semboller olduğu gerçeğini hiç bir zaman unutmamaktır. İşte burada “mana çalışması” değerini göstermeye başlar. Somutla soyut arasında gidip gelen bilinen kavramlarda bilinmeyenleri işaret eden cümleleri ayıklayabilme devreye bu tarz bir çalışmada girer. Bu da “kapıyı çalın açılacak, arayın bulacaksınız, sorun cevaplandırılacaktır” öğretisi üzerinde bizi içsel ve derin düşünce yapısında insan-ı kamil yoluna çıkaracaktır. İşte bu tür okuma “satır arası” okumadır.

Bu tarz okuma biçimi bize iki tür tefsirin varlığını da beraberinde getirecektir. Bu tefsirlerden bir çeşidi harfi tefsirdir. Bir diğeri ise lafzi tefsirdir. Harfi tefsir bir yazının yazıldığı hali ile anlamıdır. Lafzi tefsirse satır arasında işaret edilen, anlatılmak istenilen bir takım soyut anlamları içeren tefsirlerdir. İşte bu çalışmamızda anlatılmak istenilen de bu ikinci çeşit tefsirdir. Yani satır arası okumalarda mesela bir anlatım üzerinde yer alan bütün ayrıntılarla verilmek istenilen mesajın ortaya dökülmesi.. İşte bu çalışmamızda verilecek örnekler hep bu tarz mana çalışması ve lafzi tefsirlerdir. Dolayısı ile bu örneklerle biraz olsun bu tarz çalışmalara aşına olmak esas amaçtır.

Kadim bilgelikte hep insan üç katmanlı olarak tarif edilip durmuştur. Bu tarife göre insanın ilk katmanı elbetteki

bedenidir. Beden topraktır ve elbetteki beden kalıcı değildir. İnsan doğar, yaşar, ölür ve toprağa karışır gider. İnsanın ikinci katmanı ise nefsidir. Nefis ateş gibidir. Yalnız kendi çıkarı için alma arzusu üzerinde işler. İnsanın üçüncü katmanı ise hep “ruh” ile ifade edilir. İşte insanın ruhu aynı zamanda “mananın açıldığı” katmandır. Işık dediğimiz o ilahi kıvılcım, o ilahi yaşam enerjisi de bu katmandadır.

Başından beri söylemeye çalıştığımız gibi çağımız insanın boğulduğu, bir türlü işin içinden çıkamadığı katman hep ilk iki katmandır. Bu iki katman beden ve nefis katmadır. Oysa mana katmanı, “göklerin egemenliğinin” yani ilahi edimlerin işleyecek olduğu katman “ruh” katmanıdır.

Bedenini güçlü kılmak için spor salonlarından çıkmayan, uzman tavsiyelerine uyan insan ne yazık ki mana alanını sürekli ihmal edip durmaktadır. Oysa kişiyi esas proaktif yaratıcı varlığa dönüştürecek olan bu üçüncü katmandır. Bu katman dinselinde belki başlangıç noktasında işe yaradığı bir alandır ama bir müddet sonra dinsellik ve nefis kol kola devam etmeye başlarlar. Çünkü çıkar için alma arzusu dinsellik için de kaçınılmazdır. Oysa mana bu üçüncü katmanda açıldığında içselliği dinselinde çok ötesine taşır. O noktada Yaratan’a suret olma, karşılıksızlık ilkesinde verebilme söz konusudur. Bu nokta artık Mesih’i giyinme düzeyidir. Kişinin içselliğinde gerçektende “ince tatlı ses” duyulur hale gelmiştir. Ve ilahi kutsal Ruh yönlendirişinde üçüncü katman yepyeni bir yaşama adım atar. Bu yaşamda, sevgi, sevinç, esenlik, merhamet vardır. İlahi sevgi kişinin içinden “diri su ırmağı” olarak fışkırmaya başlar. Bu durum Luka 17.bölümde söz edildiği gibi “göklerin egemenliğinin kişinin içinde bulunması halidir”.

2.Modern dünyada maneviyat

Esas maneviyat neye inandığımız değil, nasıl yaşadığımız ile ilgilidir. Oysa dünyamızda bir çok kişi için inanç sadece sözlerle dile gelen bir takım “yap ya da yapmalardan” oluşan söylemlerdir. Biraz önce değindiğimiz gibi “içselliğin derinliğinde yer alan diri su kaynakları” önce içeriye sonra dışarıya yaşam vermek içindir. Bu nedenle Mesih İsa “Yol, gerçek ve yaşam Ben'im” derken bir hareketlilik halinden bahsetmektedir. Mana bir durma hali değildir. Oysa insanlar için maddi çıkar ve yaşam algı ve kaygıları içinde maddi olan her şey için bir hareketlilik hali varken manada inanılmaz bir durgunluk hakimdir. Çünkü tarih boyu dini seviyelerden istenilen esenlik, huzur, bereket alınmış değildir. Bu gibi kavramlar soyut olarak öğrenilmiş ama çoğu zaman yaşamlara indirgenip edinilmemiştir. Hem dinsel söylemler kendi kendileri ile çelişkiler oluşturarak barış derken savaşmış, esenlik derken kaosu nedeni olmuşlardır. Dolayısı ile modern dünya dinsellikle karıştırdığı maneviyat kavramını artık içselliğine açmak istememektedir.

Diğer taraftan mana açlığının da farkındadır farkında olmasına ama bu kezde ruhçuluk dediğimiz bir takım yine kültlerin ya da yeni çağ inanışlarının ya da ayakları tam olarak yere basmayan bir takım gelecekte bilgileri veren oluşumların içine doğru yuvarlanmaktadırlar. Oysa mana bunların hiç biri değildir. Bu kavramda bunlarla oldukça birbirine karışmış bir haldedir.

Oysa yaratan bir isim değil bir fiildir. Mana dışta yaşam biçimi ile kendini ifade eden Yaratan'a suret olmanın en dingin, en insana yakışır halidir. O sözlerle anlatılacak değil, yaşamla ifade edilecek bir “bol yaşam” modelidir. Mana kişinin kaosu ıslah eden iç kıvılcımının ilahi olanla ateş

aldığı haldir. Dolayısı ile manayı yaşayan insan fert olarak insan-ı kamil yolunda her tür kaosta ıslahı devreye sokabilecek olan, reaktiflik yerine proaktifliği ile dikkat çekendir. Bu bağlamda samimi olarak mana yoluna çıkan mana talebesi ya da Mesih talebesi “evrenin aynasıdır”. Zaten insanın gelmesi gereken noktada budur. İnsanın özü evrenin aynasıdır. Meister Eckhart bir Hristiyan Mistik olarak “İnsan, evrenin gözüdür; Yaratan insanın kalbinde kendini seyretmeyi sever” demektedir. İşte mana bu karşılaşma anıdır. Mesih İsa “Baba ve Ben bir olduğumuz gibi gelin bizle bir olun” demektedir. Mesih’i giyinmek, Öz’le ve Kelamla Bir olmaktır.

Şimdi metinler üzerinde satır arası okumaya gayret edip Mesih İsa ile içimizden fıskıran o “diri su ırmaklarının” bizlere sağladığı “bol yaşamı” keşfe çıkalım;

II. İLAHİ SUSUZLUK

Kadim yazılar içinde verilen bir çok örnek, anlatılan bir çok öykü aslında yukarıda bahsettiğimiz gibi bir çok içrek öğretiyi kendi bağrında taşımaktadır. Bu anlatımlardan biri de Yuhanna İncili içinde yer alan “Samiriyeli Kadın” başlığı altındaki anlatımdır. Bu tanımlama bile oldukça ilginçtir. Çünkü bu anlatımda hem “Samiriyeli” kelimesi vardır hem de bir “Kadın” söz konusudur. Ve Mesih İsa’nın bir Yahudi Rabbi olarak (Hoca) olarak bu konuda hem Samiriyelilerle hem de Samiriyeli bir kadınla konuşması gerçekten de önemlidir.

Samiriyeliler Yahudiler tarafından farklı ırklarla karışmış bir millet oldukları için kabul edilmemektedirler ve bu nedenle o dönemde herhangi bir Yahudinin onların yaşadığı bölgeden bile geçmesi söz konusu değildir. Buna rağmen

Mesih İsa adeta büyük bir ruhsal devrim yaptığını aleni bir şekilde gösterircesine Yahudilerin özellikle dinsel olarak kabul etmedikleri bu halkın yaşadığı bölgeden geçmeye karar vermiş ve geçmiştir. Bu durum zaten başlı başına o dönem için inanılmaz ve oldukça devrimci bir karar ve Mesih talebeleri için özellikle kabul edilmeyen insan kardeşlerin kabul edilmesi için oldukça önemli bir öğreti olarak karşımıza çıkmaktadır. Fakat buradaki anlatım sadece bu geçme olayı ile kalmaz.

Mesih İsa oradan geçerken kuyu başında su çekmeye gelmiş olan ve hem de belki yaşamından ötürü çok dedikodu edilen bir kadın olduğu için kimsenin olmadığı bir saatte oraya gelmiş olan bir Samiriyeli kadına gidip “biraz içecek su” talep etmiştir. Yine bu sahnede de oldukça önemli mana dolu satır okumaları yapılması gereken yerler vardır.

Daha önce de dediğimiz gibi bir Yahudi hocanın yani ruhsal öğretmenin gidip bir kadına hem de Samiriyeli bir kadına hitap etmesi o günün şartlarında düşünülemeyecek bir durumdur. Ama Mesih İsa bunu yapmıştır. Üstelik bu olayı gerçekleştirirken olayla Kelam olma özelliğinde asırlara hitap edercesine bütün talebelerine paha biçilmez değerde öğretilerini de sunmuştur.

Şimdi bu anlatıma biraz daha içrek bakalım. Samiriye iki Yahudi yerleşim bölgesi arasında adeta bir araftır. Yani iki arada kalmış bir bölgedir. Bu bölgeye girmek ve o bölgede özellikle sorunları olan bir kadına içsel susuzluğunu hatırlatmak oldukça önemlidir. Bu bağlamda bu öykü ile Mesih İsa bize kendi araf bölgemizi hatırlatmaktadır. İki ara bir dere kaldığımız ne dünyada ne manada olduğumuz bölgede kaldığımız hallerimize seslenmiş ya da böyle

durumlarda kala kalmış olanlara asırlar içinden çözüm yolunu göstermiştir.

Her şeyden önce kendisi Samiriye bölgesinden geçmenin önemini vurgulamıştır. Bizler içinde eğer madde ile mana arasında sıkıştığımız alanlar varsa öncelikle buradan geçmemiz gerekliliğini bu araf bilincini içerden halletmemiz gerektiğini bu Samiriyeli Kadın anlatısı ile bize öğretmek istemiştir.

Dikkat ederseniz Efendimiz Mesih sadece bu bölgeden geçmemiş aynı zamanda bu bölgede kalmayı da seçmiştir. Demek ki, bizler bu “araf bilinci” dediğimiz çok da hoşlanmadığımız alandan gerçekten kurtulmak istiyorsak öncelikle oradan geçmemizin gerektiği bize anlatılmaktadır. Hatta belki de biraz kalmamız gerektiği. Elbetteki bu metinde anlatılanlar sadece oradan geçmek ve orada kalmak da değildir. Bu noktada daha da ötesi söz konusudur. Ayrıntılar adeta yine her bir Mesih talebesi içindir. Mesela kuyu başı. Evet, kadınla konuşma kuyu başında başlamıştır. Biraz su isteme ile. Bu ezoterik gelenekte “bilinçaltı, atalardan gelen hafıza, içsel derinliğe işaretler.” Su ise yaşamın özü, ruhun susadığı ilahi hakikattir. Mesih İsa’nın bu kuyuya oturması, Yüce O’lan’ın insan derinliğine inme arzusunun göstergesidir. Oraya gelen bu kadın ise maddi susuzluğunun peşinde olup kendi esas içsel susuzluğunun farkında olmayandır. Ya da bir başka deyişle bu kadın böyle bir ruhu simgelemektedir.

Burada ilginç olan esas ilahi susuzluğa çare olanın elinde bir kovanın bile olmamasıdır. Kadının elinde kova vardır. Ve ilahi susuzluğun cevabı olan kişi kadından su istemektedir. Bu ilahi olanın bizim içimizde kendisini besleyecek cevheri aradığını gösteren bir durumdur. Bu ne demektir diye

sorarsak, bu aslında Yaratan'ın insanı ile birleşme arzusundan başka bir şey değildir. Tanrı Ruh'unun insan ruhu ile birleşme arzusudur.

Ummadık bir kişinin ummadığımız bir zamanda gelip bizden bir şey istemesi, bize bir şeyler söylemesi çoğu zaman bizde kuşku, kaygı oluşturur. Doğal olarak zihnimiz bize doğrudan yöneltilen bazı söylemlere de otomatik olarak direnç gösterir. Burada olanda budur aslında Samiriyeli kadın bir çok insanın yaptığını yapmakta ve karşısındaki kişiyi hemen etiketlemektedir. “Sen Yahudisin” diyerek hemen Mesih İsa'yı tersler. Yani “ne cüretle benimle konuşursun”, “bizleri kabul bile etmeyen bir millettensin”. Bu etiketle ilk önce ifade edilmeye çalışılan “sen ve ben” farklılığıdır. Dolayısı ile öncelikle “ayrılık bilinci” devreye girmiştir.

Oysa Mesih İsa'nın konuşması bu önyargıların, önyargı etiketlerinin çok ötesinde, ruhlara hitaptır. Hatta “sen O'nu bilseydin, O sana diri su verirdi” sözüyle bu hitap derinliğini göstermektedir. Burada “diri su” -ilahi yaşam bilincidir. Hakikatin özü, Kutsal Ruh'un içsel akışıdır. İşte bu su artık bir kuyudan değil, kalpten fışkıran kaynaktır.

Görüldüğü gibi, birçoklarının dini nedenlerle geçmeyi bile düşünmediği Samiriye diyarından geçmek, oradaki halkla muhatap olmak ve hatta orada kalmak, oradaki kuyu başında bugün bile işlerliği olan bir diyalogda bulunmak bunların hiç biri önemsiz ayrıntı değildir. Zaten kadim ezoterik yazıların özelliği budur. Hemen hemen her şey önemli bir anlatıma işaret eden ayrıntıdır.

Mesela Mesih İsa'nın işaret ettiği kadının daha önce beş kocası olduğu ve yaşadığı kişinin de şu anda aslında esas

kocası olmadığı ile ilgili konu da esasında sadece bir ahlaki tespit olarak karşımıza çıkmamaktadır. Aksi takdirde anlatım sadece etik bir suçlamadan ibaret olacaktır. Oysa bu beş koca ile kast edilen ezoterik derinlikte “dünyasal beş temel bağımlılığa işarettir”. Görüldüğü gibi satır arası okuyuş asırlar arasından geçerek çağlar içinde insan ruhlarına dokunmaktadır. Bu beş temel bağımlılık bedensel, zihinsel, duygusal, toplumsal, dünyevi arzuları içermektedir. Altıncı koca ile işaret edilen ise Yaratan’la sahte birlikteliktir. Bu tarz bir anlatımda esas söylenilmek istenilen Mesih İsa ile yapılacak olan esas bütünleşmedir. Diğer bir deyişle ruhlara önerilen Tanrı ile bir takım sahte dışsal birliktelik kurmak yerine “Yaratan’la tek bir vücut olabilmek için” Mesih İsa’yı giyinmek, O’nunla bir bütün olma gerçeğidir. Bir başka ifadeyle bu öykü aracılığı ile bize verilmek istenilenin “samimi içten bir ibadetle Yaratan’ı içimize, varlığımıza edinmemizdir”. Bu nedenle Tanrı’ya tapınmanın ancak “ruhta ve gerçekte” olmasını söylemektedir kadim yazılar.

Görüldüğü gibi “Samiriyeli kadınla” bize anlatılmaya çalışılan bir çok mana konusu hep satır arasında gizlenmiş durumdadır. Bu okuyuşla bize Tanrı ile ilişkinin dışsal ritüellerle değil, kalbin içten teslimiyeti ile söz konusu olacağı açıkça anlatılmaktadır. Ruhla yani özümüzle, gerçeklikte, yalansız, maskesiz, çıplak bir bilinçle ibadet, ibadet eden kişi ile Yüceler Yücesi arasındaki bütün engelleri kaldıracaktır. Ayrıca bu bölümde “ilahi susuzluğun” yegane çaresi olan Mesih İsa’nın çok önemli ön bildirileri de vardır. Buna göre Mesih İsa artık ne o dağda, ne bu dağda tapınılmayacağını daha doğrusu insanın kendi iç varlığında esas tapınmayı gerçekleştireceği net bir biçimde ifade edilmiştir.

Bu konuyu burada noktalarken bu konunun en vurucu kısmının “Kadın testisini bırakıp gitti” sözü olduğunu göz ardı etmemek önemlidir. Çünkü burada testi ile kast edilen eski taşıma kabıdır. Yani dünyevi araç aslında geçmişin yapısıdır. Kadın, Mesih İsa ile karşılaştıktan sonra artık esas manevi ve ilahi susuzluğunun kaynağının içinde olduğunu fark etmiştir. Bize de öğretilmek istenilen zaten budur. Böylesi bir “diri su kaynağı” dışsal bir araca testiye değil, içsel kaynağa bağlıdır. Ve bu fark edildiği zaman zaten mana yolunda büyük bir aşama kaydedilmiş olur.

Şimdi burada her birimizin şu önemli mana sorularını sormamız önemlidir; “gerçekten benim Araf bilincim yani Samiriyem neresidir? Acaba ben hangi bilinç aralığında sıkışıp kaldım? Efendim Mesih İsa acaba benden ne istiyor olabilir? Bana hangi yönümle yaklaşıyor? Peki, benim bağlandığım dünyevi kimliklerim kimler? Yani Samiriyeli kadına hatırlatıldığı gibi benim de acaba “beş kocam” var mı? Ben hala eski testimi mi taşıyorum? İçsel kaynağımın farkında mıyım? O’na güveniyor muyum?

Bu konuya şu tefekkür duası ile son verelim; “Ey kuyu başında oturan, ruhumun çölünde beni karşılayan..Ben de soruyorum sana; bu ilahi susuzluğumun sonu acaba nerede? Ya Rab senin sözlerin içimde su misali yol alsın. Kalbimin kuyusunda Senin sesini duyayım ve ben de Samiriyeli kadın misali testimi bırakıp gerçek bol yaşama koşabileyim.” Amin.

III. IŞIĞA BÜRÜNMEK (Tabor)

İncilde Mesih İsa'nın güneş gibi parladığı önemli bir anlatım vardır. Bu parlamada Mesih İsa'nın giysileri de bembeyaz olmuş ve parlamıştır. Bu anlatım aslında ruhun öz varlığının nurla bütünleşmesini oldukça net bir biçimde sembolize etmektedir. Burada aslında dışsal kişilikten sıyrılma ile “öz benliğin saf ışınmasına yükselme” ifade bulmaktadır. Bu içrek açıdan söylemek gerekirse, “benliğin maskelerinin düşmesi” ve İlahi Öz'le temase geçme anını bize sunan bir sahnedir. Bu nedenle gerçekten de bu anlatım İncil yazıları içinde bir çok önemli ezoterik anlatımlardan biridir.

Bu öz benliğin saf ışınması anlatımında bir başka önemli nokta da, Mesih İsa'nın iki yanında iki önemli kişinin de yer almasıdır. Bunlardan biri Musa'dır. Musa doğal olarak yasayı temsil etmektedir. Efendimiz Mesih'in diğer yanındaki kişi ise İlyas'tır. İlyas'ta peygamberlikleri temsil etmektedir. Burada aynı zamana geçmiş ve gelecek Mesih İsa'da birleşmiş olmaktadır. Başka bir deyişle an içinde kökleşme söz konusudur. Tüm boyutlar tek bir anda buluşmaktadır. İçsel mabet içinde “kadim bilgelik” ile “gelecek vizyonu” tek bir bilinçte buluşmaktadır. Dolayısı ile bütün bu görünüm bile bizim çok iyi okumamız gereken bir satır arası, “Kelam” öğretisi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu önemli olay elbette bir çok önemli olayda olduğu gibi yine dağda yani yüksek bir yerde gerçekleşmiştir. Dağ, Tanrı'nın bilinmemezliği ve aşkın sır perdesini simgeler. Dolayısı ile mana yolunda da kişi o içsel anlam derinliğinde elbette ışığı görecektir ama aynı zamanda bu ona “gizem

bulutunda” kaybolmasını da beraberinde getirecektir. Bu bilinçle kavranamayacak olanı, ancak sezgi ve teslimiyetle deneyimleyebilmek mümkün olacaktır.

Burada bulutun içinden gelen ses, aslında insanın içindeki Tanrısal Logos’un (ilahi Kelamın) sesidir. İçrek tefekkürde bu, zihinsel gürültüyü aşarak kalpteki “saf sesi” dinlemeyi ifade etmektedir. Bu dışsal otoritelere değil, içimizdeki ilahi merkeze kulak verme çağrısıdır da.

Dediğimiz gibi dağ gerçekten önemlidir. Çünkü başkalaşım deneyimlerinin olduğu yer hep bu yüksek ve sessiz ortamların bir meyvesidir. Burada da görünüm değişimi, başkalaşım böyle bir yüksekliktedir. İlginç olan Mesih İsa’nın öyle dağ tepelerinde uzun süreli kalmayı tercih etmemesidir. Bu başkalaşım olayı ve öğretisi sonrası talebelerini yeniden dağdan aşağıya indirmiştir. Tepe noktasındaki böylesine derin mana deneyimi sonrası esas görev alanı günlük hayattadır. Bu aşağıya inme ile verilen açık mesaj budur. Görüldüğü gibi esas içrek bilgelik dağın zirvesinde “ışık görmek” değil, vadide, hayatın ortasında o ışığı edinerek yaşamak ve ışığı karanlığa sunabilmektir.

Bütün bu anlatımların ışığında her insanın içinde bir Tabor dağı vardır diyebiliriz. Bu ruhun kendi merkezine yükseldiği, perdelerin aralandığı, hakiki özün ışığını gördüğü bilinç noktasıdır. Ezoterik yolda bu deneyim, bir kereye mahsus değildir. Bu deneyimler yaşam boyu tekrar tekrar yaşanan deneyimlerdir. Aslında her dua, her içsel tefekkür bizi o daha çağırıp durur.

Gnostik geleneklerde “başkalaşım”, “ışık bedeninin” açığa çıkışı olarak anlaşılır. İnsan hapsolmuş benliğinden sıyrılıp

ışıkla örülü hakiki bedenini tanımaya başlar. Bu “ilahi kıvılcımın” tüm varlığı kaplamasıdır.

Sonuç olarak Tabor Dağı’ndaki olay, yalnızca Mesih İsa’nın bir mucizesi değil, her ruhun içsel yolculuğunun sembolik haritasıdır. Hepimiz kendi Tabor Dağı’mıza çağırıyoruz. Benliğimizin gölgelerini aşarak, özümüzdeki ilahi ışığı görmeye ve o ışığı dünyaya taşımaya çağırıyoruz.

Burada Tabor kelimesinin kökenine de bakmak bu konuyu tam olarak anlamamıza oldukça yardımcı olur. Tabur kelimesi her ne kadar farklı anlamlara da sahipse “göbek” anlamına gelmektedir. Ayrıca “merkez” anlamını da içerir. Tabor bu merkez anlamından dolayı dünyaya merkez gib de algılanmıştır. “Kırmızı topraklı tepe” ya da “yuvarlak tepe” olarak da algılanmıştır. Bu dağ coğrafi olarak Celile ovalarının ortasında tek başına yükselen dairesel görünümlü bir dağdır. Bütün bu anlamlandırmaların ışığında Tabor, ilahi ışığın açığa çıktığı yer, yeryüzü ile gökyüzünün birleşme noktasıdır. Diğer taraftan “göbek, merkez” anlamı ile Tabor “ilahi yaşamın dünyaya bağlandığı merkez” olarak görülebilir.

Mistik gelenekler açısından bakıldığında ise “dağ” bilincin yükselişini temsil eder. Tabor ise özel olarak “kalbin dağı” olarak yorumlanabilir. Çünkü başkalaşım olayında talebeler, Mesih İsa’nın özündeki ışığı görebilmişlerdir. Bu adeta ruhun içsel göbeğinde saklıdır. Daha da derin mana okumalarına baktığımızda Tabor’un beden içindeki ruhsal merkez ile özdeşleştirildiğini görmemiz mümkündür. Tabor noktası adeta kalpteki ışığın parladığı mistik merkezdir. Bunu biraz daha açarak söylemek gerekirse Tabor, insanın içindeki kalp kubbesi ya da gizli merkez olarak da düşünülebilir.

Bu konuyu tamamlamadan önce kutsal yazıların bir çok yerinde geçen bulut sembolüne de biraz olsun değinmek gerekir. Bulut genelde hep Yüce O'lan'ın ezoterik sembolü olarak karşımıza çıkmaktadır. İçrek olarak bulut sembolünü ele aldığımızda bu sembolün iki doğası ile yüzleşiriz. Bu ikili doğanın biri gizleyen doğası, bir diğeri ise açığa çıkaran doğasıdır. Gizleyen doğasıyla bulut tam anlamıyla “görülmezliği” simgeler. İnsan aklı Yüce O'lan'ı sınırlı algısı ile kavrayamaz. Bu nedenle bulut adeta bir perde görevi yapar. Hatta mistik deneyim olarak kayda geçen “karanlık bulut” bilinemezliğin gölgesidir. Açığa çıkaran doğasıyla bulut ise Yaratan'ın rehberliğini ve varlığını açığa vurmak için anlatım içinde yerini alır. Bu ikili içsel yolculukta bize “Yüceler Yücesinin hem gizli hem de aşikar olduğu” gerçeğini hatırlatır.

Bulut, Çıkış kitabı içersinde gündüz bulut sütunu, gece ise ateş sütunu olarak geçmektedir. Bulut sütunu, anlatım içinde mana yolculuğunu yönlendiren ve Yol'un yolcusunu çölün kavurucu güneşinden koruyan Tanrısal rahmetin işareti olarak geçmektedir. Gündüz diğer taraftan “ilahi bilincin uyanık olduğu” zamanlarda ruhu koruyan ilahi akıl/logos gibidir. Gece ateş sütunu ise karanlıkta yol gösteren ve soğukta ısıtan İlahi Ateşi simgelemektedir. İçrek bakış açısına göre ruhun karanlık, bilinmez, korku dolu anlarında Yol'un yolcusunu yönlendiren Ruh'un ışığına işaretidir. Bulut ve ateş bu yüzden insanın ruhsal yolculuğunun gündüz-bilinç/ gece-karanlık hallerinin Yaratan tarafından dengelenmesidir.

Yazılarda Musa'nın dua ederken çadırının da bulutla kaplandığından bahsedilmektedir. Bu durumda yine içrek bakış açısıyla bakıldığında ilahi varoluşun o mekanda

yoğunlaştığını gösteren bir tablodur. Çünkü derin mana yorumlarında çadır, insanın kalbine işaret etmektedir. Dua anında kalp, bulutla (Yaratan'ın gizemli varlığıyla) sarılır. Bu, “kalbin mabedi'nin” Tanrısal nur ile dolma anını anlatmaktadır. Bir diğer taraftan bulutun gelişini aynı zamanda “aşkınla birleşme” olarak tanımlamak mümkündür. İnsan kendi sözcükleriyle dua eder, ama bulut indiğinde artık sözcüklerin ötesine geçilmiş demektir. Bu noktada saf huzur ve ilahi yakınlık söz konusudur.

Bu bağlamda Tabor dağında öğrencileri saran bulut, Musa'nın çadırındaki bulutun ve çölde halkı yönlendiren bulutun devamıdır. Yani Tanrı'nın varlığı tarih boyunca bulutun mistik diliyle ifade edilip durmaktadır. Bulut, aynı zamanda ilahi bilinç eşiğini de simgelemektedir. Bir anlamda bulutun simgelediği durum zihin kavrayışını bulanıklaştıran, ama kalbin gözüne yol açan perde gibidir.

Mistik açıdan ele aldığımızda da bulut bu kez şekilsiz ilahi varlığa bir işarettir. Ateş belirgindir, aydınlıktır ve görünürlüğü vardır. Bulut ise şekilsizdir, gölge durumu vardır ve görünmeyendir. Dolayısı ile bu iki anlatım Yüceler Yücesinin bilinir ve bilinmez yüzünü anlatmaktadır. Bu nedenle bulut mistiklerin dilinde hep “karanlık ışık” olarak ifade edilmektedir. Bir anlamda gözle görülemez ama ruhla hissedilebilir. Bütün bunların ışığında yazılardaki bu sembelleri yerlerine göre değerlendirecek olursak; çölde bulut sütunu-“koruyan, yönlendiren logos”, gece ateş sütunu-“içsel ruhun ışığı, ilahi enerji”, Musa'nın çadırındaki bulut-“kalbin mabedine inen Tanrı'nın görünmez varlığı” Tabordaki bulut ise, “aklı aşan ilahi gizemin, aynı zamanda ruhun saran ilahi yakınlığı tecrübesi” şeklinde anlam bulmuş olacaktır.

IV.ZAKKAY Luka 19:1-10

1.Alt benliğin dönüşüm arayışı

Zakkay ismi kelime anlamı ile “temiz, arınmış” anlamına gelmektedir. Ama bu anlamına karşın Luka 19’da yer alan anlatıma göre Zakkay içinde bulunduğu dönemin, yerel bölgenin yaşamsal gerçekleri içinde “sistemin yozlaşmış bir parçası” olarak karşımıza çıkmaktadır. Elbette bu yozlaşma durumu her çağda kendine göre bir yol bulup karşımıza çıkmaktadır. Günümüzde de maalesef bir çok Zakkay benzeri kişiler sürekli olarak etrafımızda yer almaktadır. Elimizdeki metine baktığımızda burada Zakkay’la bize adeta “içsel ikiyüzlülük” anlatılmak istenmektedir. İnsanlar yaşadıkları toplum, kültür ve inanç algılarında çoğu zaman “içsel ikiyüzlülük” dediğimiz bir durumla karşı karşıyadırlar.

İçsel ikiyüzlü tavrın “karşılık bekleyerek alma arzusu” ile eski tabirle “nefs” ile bağlantısı vardır. Zakkay o yerel bölgenin zengin kişilerinden biridir. Bu zenginliğine rağmen anlatımda Zakkay’ın bir çok zengin kimsede olduğu gibi içsel bir eksikliği olduğu göze çarpmaktadır. Görünürde eksiki olan biri gibi değilse de, bir arayış içinde olduğu görüntüsü onun içsel eksiklik içinde olduğunu dile getirmektedir.

2.Bilinç yükselişi ve ruhsal bakış açısı

Zakkay anlatıma göre kısa boylu bir adamdır. Mesih İsa’nın bölgeyi ziyareti sırasında kalabalığın arkasında kalmış ve Mesih’i görebilmek için bir ağaca tırmanmak zorunda kalmıştır. Bu tırmanış adeta “kendi benliğini aşabilme” çabasıdır. Hakikati kendince yüksek bir bakış açısından görmek istemektedir. Ağaç kadim mana anlatımlarında “kozmik eksen” temsil etmektedir. Ağacın kökleri ise adeta kişinin dünyevi arzulara bağlılığını simgelemektedir. Dallarsa üst bilince doğru yükselişe

işarettir. Bu tırmanma maddi bağılıklardan geçerek ilahi kaynağa yükselme için oldukça önemli bir gösterge olarak karşımıza çıkar. Elbette böyle bir şuurda bir seviye değişimi söz konusu olacaktır. Görme istemi, kişinin kendi eksikliğini fark etmesi, bir yükselti üzerine çıkma arzusu ve bunu gerçekleştirmesi dönüşüme nedendir ve beraberinde değişimi de getirecektir. Bu değişimde yataydan yani kalabalıklardan, dünyasal kaostan dikeye (ağaç örneğinde olduğu gibi dallarla yükseliş hatta mistik yalnızlıkta başlamış olacaktır.)

3.İlahi çağrı

Bu anlatımda ilginç olan bir başka şey Mesih İsa'nın Zakkay'ı bulunduğu konumda görüp “aşağıya in” demesidir. Bu oldukça net bir çağrıdır ve “ilahi farkındalık” içindir. Ağaca tırmanış, gayretle yükseliş ilahi “logos” kelamın duyulmasına vesile olmuştur. Dolayısı ile buradaki “inmek” fiili “aydınlanmaya, iç dünyayı gerçekleştirmeye” çağrıdır. Çağrı ilahi ise “Yol’a yol olma” gayretle işlemeye başlar. Görüldüğü gibi biraz gayret, biraz “benliği aşma çabası” O ilahi Kelam’ın doğrudan hitabını kişiye getirmiştir.

4.İçsel Mabet

Burada böyle ilginç bir çağrı ve bu çağrının da ötesi vardır. Mesih İsa Zakkay’a “bugün senin evinde kalacağım” demektedir. Mana anlamında “ev” gönüldür. Hatırlayacak olursak Yakup o meşhur “yükseliş rüyasını” gördüğü yere “Beyt-el” (Elohim’in evi) demiştir. O dönemde bir çok sinagog için kullanılan ifade de “Beyt-Tefillah” yani “dua evi” ifadesidir. Burada net olarak görüldüğü gibi Yüce O’lan Kelamı ile yürekleri ziyaret etmek, içeri girmek ve orada “ilahi hakikati içselleştirmek” derdindedir. İçsel hakikat ise “O’ndan gelip O’na geri dönmek” olan “Suret-ullah”, “Yaratan sureti olarak” yaratılmış olma farkındalığında Öz’le

bütünleşmiş bir yaşamı edinmedir. Bu bağlamda Mesih'in kalmak istediği ev, aslında insan gönlüdür. Kelam gönülde mesken tutmak istemektedir. Bu durumda her Mesihi gönül içsel mabettir. Bu mabet diğer insan kardeşlere bir aynadır. Onlara “Tanrı sureti olarak” yaratılmış olduklarını hatırlatan ve onları mana farkındalığına uyandıran bir mabet.

5.Ruh’un dengelenmesi

Birçoklarına göre bu metin her ne kadar dini seviyede “tövbe” ve sonuçları olarak yorumlanıyorsa da aslında çok daha ötede biri duruma işaret etmektedir. Burada sadece öykünün kahramanının pişmanlığı anlatılmamaktadır. Aynı zamanda Zakkay’ın pişmanlığının sonuçlarının da ne olduğu açık bir biçimde gösterilmektedir. Bu anlatımda Yol dostları, mana talebeleri için “ruhsal dengelerin” yeniden kurulabilmesi için adeta yol gösterilmektedir. İçsel gölgelerin fark edilmesi kişiyi adeta bir uçtan bir diğer uca savurmakta ve hem hakiki hem de samimi bir dönüşümü beraberinde getirmektedir.

6.Şimdi, şu an, burada

Kadim yazılarda bu ve benzeri öğretilerin belli bir öykü düzeninde anlatılması verilmek istenilen öğretinin karşı taraf tarafından algılanması için büyük bir kolaylıktır. Bu anlatımları ayrıntıları ile değerlendirebilenler sonunda hiç kuşkusuz öğretiyi yaşamlarına indirgeyebilenlerden olurlar.

Bu anlatım da Mesih İsa’nın “bu ve bugün kurtuluşa kavuştu” cümlesi de yine oldukça derin bir hatırlatmayı beraberinde getirmektedir. Ezoterik bakış açısında geçmiş arındıran, geleceği doğuran şey “an” olgusudur. Ve burada “an” bir anlamda zaman dışı bir ilahi dokunuş mucizesini beraberinde getirmiştir.

7. Kaybolanı aramak

Zakkay anlatımında olduğu gibi İncil'in bir çok öyküsel anlatımında hep anlatılmak istenilen Mesih bilincinin nihai amacıdır. Bunu anlayabilmenin yegane yoluda burada yaptığımız gibi satır arası okuyabilmektir. Nihai amaç insan özünün yeniden merkeze çekilebilmesidir. Çünkü ilahi olanla bağ ancak o noktadadır. Zakkay'ın gayretinde bunu görmek mümkündür. Aynı şekilde arayış, gayret, mücadele bizim esas neye ihtiyacımız olduğunu gösterecektir. Özellikle ilahi Kelam keşfedilip içe alındığında alt benliğimiz o noktada dönüşüp değişmeye başlayacaktır. Zaten Mesih İsa'da gördüğümüz de O'nun Zakkay gibi kayıpları arayıp durmasıdır. Dolayısı ile insanlık her ne kadar başıboş gibi görünse de her daim insanını arayan Yaratan Mesih'inde ve Ruh'unda bu arayışı ile bizleri bir lütuf olarak sunmaktadır.

V. RUHSALLIĞI AKTİVE EDEBİLMEK

Ruhsallığı aktive etmek, işlemesine neden olmak pek dinsel ortamlarda duyduğumuz kelimelerden değildir. Buna rağmen aslında gerçekten de “cansız” seviyesinde, robot misali kendi var oluş nedeni ile bağ kuramadan yaşayan bir insan için bu durum gerçekten de önemlidir.

Daha önce de dedimiz gibi yaratılma amacımız Yaratan'a suret olarak Mesih'i düzey dediğimiz o Kelam düzeyinde, insan-ı kamil bir bol yaşam sergilememizdir. Daha doğrusu Yaratan'a ayna olabilmek Mesih'i ısıtabilmek var oluş gayemizdir.

Bu noktada düşmüş düzey dediğimiz düzeye adeta hapsolmuş bir insanlık olduğunun farkında olmamız da oldukça önemlidir. Aslında bu düzey bizim zorla itildiğimiz bir düzey değildir. Benliğin kendi rızası için alma arzusunda ne yazık ki, böylesi bir egoist algı seviyesi, düzey adeta insanların kaderi olmuştur. İşte Kutsal Ruh'un (saran ışık) yürekleri araştırması ve Mesih İsa'nın beden almış Kelam olarak yüreklere gelmesi hep kişinin o esas yaratılmışlığının seviyesine yeniden kavuşabilmesi içindir. Çünkü bu esas var oluş ya da yaratılma amacının gerçekleşmesine neden olacak bir durumdur.

1.Sinaya yükselme

O zaman gerçek saran ışığın yönlendirilmesinde Mesih'i içine edinene her kişinin bulunduğu cansız seviyesinden, bitkisel, hayvani seviyeleri aşip o konuşan düzey dediğimiz ilahi seviyeye yükselmesi önemlidir. Çünkü eğer insan Yaratan suretinde yaratıldıysa o zaman o surete yakışır bir yaşam yaşamakla mükelleftir. Mesih İsa bu nedenle "ben sizde bol yaşam olsun diye geldim" demektedir. Kısaca söylemek gerekirse kişinin esas seviyesini yakalaması önemlidir.

Bizler genelde bu seviyeyi hep içinde bulunduğumuz anın dışında değerlendirme gayretindeyizdir. Oysa esas seviye çoğu zaman olmamız gereken yer ya da olmamamız gereken yer değil şimdi, şu an burada dediğimiz olduğumuz yerdir. Sorun sadece olduğumuz yerinde satır arasını okuma konusunda yeteneğimiz olmaması sorunudur.

Burada önemli olan gerçeğimi bulunduğum seviyemde yakalamam yol ve yaşam, teori ve pratik desteği ile bu seviyemi yükseltmem ve kendimi Yaratan ışığına daha ziyadesiyle açmam esas olandır. Burada kişinin kendini

açması her an kendisine ulaşan verileri fark edebilmesi ve değerlendirebilmesidir. İşte bu durum Sina'ya yükselme durumudur. Sinaya yükselmek “kendi rızam için alma” noktasında bir yükseklığe tırmanmaktır. Bu bağlamda Zakkay'ın Mesih İsa'yı görebilmesi için bir ağaca tırmanması oldukça güzel bir örnektir. Bu örneğe bir daha bakacak olursak Zakkay gerçekten İlahi Kelam'ı görebilmek istiyordu, boyunun kısalığının yani yetersizliğinin farkındaydı ve aynı zamanda etrafın kalabalıklığının da farkındaydı.

Bu örnekte net gördüğümüz gibi Zakkay aslında Zakkay'dı kendi seviyesindeydi. Dönemin bir tefecisi olarak yaşamını sürdürüyordu. Ama aynı zamanda bunun da farkındalığındaydı. Ve gayretle bu durumun üstesinden gelmeye çalıştı. Kendi nefsinin, kendi çıkarı için alma arzusunun üstüne, diğer bir deyişle kendi Sinasına çıktı. Sonuç ise Mesih İsa'nın “bu ev bugün kurtuluşa kavuştu” cümlesindeydi. Şimdi, şu an, burada sözleriyle bir anlamda yalnız kendisi değil, çevresi de büyük bir dönüşüm ve değişimle yüz yüze gelir.

2.Sinayı alta çekebilmek

Elbette Kadim Yazılarında Musa'nın bu deneyimini iyi özümsemek ve yaşama edinmek önemlidir. Yaşam içinde her birimiz zaman zaman deneyimler içinden geçer ve hatta bazılarından bayağı ders alarak çıkarız. Dolayısı ile belli bir deneyim içinde hepimizin aslında ulaştığı bir Sina'sı vardır. Bu Sina bir yükseliş anıdır. İlahi merkeze doğru çekilme anıdır. Ve bir başka deyişle Yükseliş “elde” olanın hazzındaki tamlıktır. Tamlık aynı zamanda da bütünleşme halidir. Bu elbette bu andaki yükselişin bir seviye olduğunu farketmekle bağlantılıdır. Seviyenin farkındalığında tamlık kişinin kendini bütüne bırakması, aslında kendini boşaltmasıdır.

İşte bu boşaltma da aslında yükselmedir. Görüldüğü gibi bu içsel hareketlilik hali hep birbirine bağlıdır.

Bu noktada ne olur? Bu noktada kişinin düşünceleri Mesih düşüncesine dönüşüp değişmeye başlar, sakinleşir. Birden bire o her şeyin esenliği dönüştüğü noktadaki sessizlik içinde “ince tatlı ses” konuşmaya başlar. İşte bu sesin içte bize her tür esenlik ve olumluluk içinde ısıması, yön vermesi kişinin dönüşüm ve değişimini aktive etmeye başlaması anlamına gelmektedir. Bu yine söylemek gerekirse bütün olma halidir.

Bütün olma halini de bize en güzel oksijenle olan birlikteliğimiz örnek olmaktadır. Oksijen hem dışımızdadır, hem de içimizdedir. Ve ne denli oksijenle uyumluysak bir o kadar yaşam kalitemiz artmış olur. Oksijen bize yaşam kaynağıdır. Bütün olma halinde Mesih’inde ve Ruh’unda Yüceler Yücesi ile böyle bir birliktelik hali söz konusudur. Bu halin farkındalığı, böyle bir bütünleşme edinimi ise kendini parçada yani kendinde tanımlayan insana bütündeki yerinin hatırlatılmasıdır. “Unutma” sözcüğü insan için kendi gerçeği ile bağlantılıdır. Esas edinme bu yükseliş anını, farkındalık ve Yaratanı edinme halini aşağıya çekebilme halidir. Buna da yine yazılardan en güzel örnek “çalının yanma devam ederken” kül olmama halidir. Kişi Tanrı ile Mesih’i birleşmeyi gerçekleştirmiş, Ruh’un yönlendirişine girmiş ama hala insan (yanmayan çalı) gibi yaşamın sürdürmektir.

3.Sinalaşmak

Sinalaşma ancak ilahi deneyimde kişinin bulunduğu noktada o içsel yükselme noktasına erişmesinde söz konusu olur. Bu bir anlamda seviye bulmadır. Şimdi ters bir şey belki söylenmiş olacak ama insan kendi manevi seviyesinin altında yaşarken bunu üste çekebilmesi dahi aslında manevi

manada bir alçalmadır. Çünkü insan olma kişinin kendi olması gereken durumu içinde Allah sureti olduğunu yaşam ile açığa çıkarması egosunun üstüne çıkması anlamındadır. Bu doğal olarak kendini alçaltabilmesidir. Ters olan olması gerektiği gibi içsel manada alçalmanın yükselme olduğudur. Zaten Musa'nın Sina üzerine yükselmesi ve ancak orada ilahi yönlendirişi edinmesi bize “çıkarmamız için alma arzumuzla yanıp tutuşan” egomuzun üzerine çıkmamız gerekliliğine işaretler. Çünkü kendi firavunumuz olan ego ile baş edebileceğimiz yegane alan o yükseklidir. Dolayısı ile egonun kendini beğenmişliği o noktada kırılacağı için içsel alçalma o noktada da gerçekleşmiş olmaktadır.

O noktaya ulaşmakla o noktayı edinmek aynı şey değildir. O noktayı edinmekse bahsettiğimiz Sinalaşmak terimi ile açıklanabilecek bir durumdur. İşte burada artık Efendimiz Mesih İsa gibi diz çöküp yeni yasayı “günahsız olan ilk taşı atsın” gibi bir öğretiyi “kuma yazmak” esastır. Yani Ruh'un içten “tatlı ince sesle” yönlendirişi. Burada artık yetkinlik esastır. Kadim yazılar bu konuda nettir; “Göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun”-Mt.5:48. Bu ifade bize Sinalaşmanın ne demek olduğunu anlatan bir ifadedir.

Sinalaşmak Musa'nın yanan ama yakmayan ateşini, İlyas'ın tatlı sesini, Mesih'in şifa saçan elini edinebilmektir. Bunun için iç taşın yontulması, ülkü mabedinin her gün hassasisyetle inşası önemlidir. Evrenin Ulu Mimarı iç taşların yontulmasını bizden talep etmektedir. Bu içsellik köşe taşı olan Mesih İsa'ya göre yeniden inşa edilmesidir. Sinalaşmak bir anlamda Mesih İsa'nın Tabor dağında Musa ve İlyas arasında bize orta YOL'u göstermesi ve bizim bu YOL'u edinmemizdir.

4. Korunma kalkanı

Sinaya yükselme, Sinayı alta çekme ve Sinalaşma yaşamda hep bir korunma kalkanı gerektirir. Korunma kalkanı ile kast edilen Üst olanı, ilahi olanı, o derinliği madde içinde sürekli hale getirebilmektir. Bunun için gerçekten Mesih İsa'nın insanlığa aktarmaya çalıştığı o bol yaşamı kararlı bir şekilde güne taşımak esastır. Kısacası bu yaşam alanı aynı zamanda her güne her yere taşınabilir bir yaşamı içermelidir. İşte bunun en güzel simgesi Musa'nın inşa ettiği çadır (mişkan) mabettir. Mişkan Musa ve halkı ile birlikte her yere taşınabilmiştir.

Bu bağlamda yükselişi, yükselişi aşağıya ayrıntılarda indirmek ve dediğimiz gibi yaşamı Mesih seviyesinde korumak esas olmalıdır. Bu durum Yaratanın o bütünlük içindeki varlığını parçaya taşımış olacaktır. Bu durum kişinin içsel kabını genişleteceği gibi o kişiyi de bütüne taşımış olacaktır. Bu da yaşama haz verecektir. Mesela, buğday insanlık için temel gıdadır. Ama buğdayı olduğu şekli ile yemek gerçekten haz vermeyecektir. Hatta kişi o haliyle buğdayı tüketemeyecektir. Fakat o temel madde yerli yerinde öğütüldüğü takdirde bütüne taşınacak, belki birbirinden harika ekmekler, makarna gibi farklı lezzetlerde ürünler ortaya çıkacaktır.

Bu anlatımlarda görüldüğü gibi önemli olan manada yükseliş ve o yükselişte edinilen Yaratan'dan sonsuza dek haz alabilme kişiye indirgendiğinde mutlaka aşağıya yani günlük yaşama taşınmalı ve o temel madde buğday misali o edinilen ilahi yönlendirişte nice yaşam hazları, bol yaşam ürünleri oluşturulmalıdır. Haz sınırsıza sıkıştırılan sınırlılıktaki değil, haz sınırsıza bir düzen içinde taşınan sınırlılıktır. Keşke teolojiler üzerine inşa edilen yollarda

sürekli doktrin içine kendini sınırlayıp duranlarda bu noktadan bir bakış açısına sahip olabilseler..

VI.GÖRÜNMEYENİN ANATOMİSİ

“İnsanın sadece gördüğümüz bedenden ibaret olmadığı; ruhsal, enerjisel ve bilinçsel bir varlık olduğu inkar edilemez bir gerçekliktir.” Kısaca ifade etmek gerekirse “ Gözle görülmeyen ama her şeyi yöneten bir alan vardır”. Bu bağlamda Lao Tzu şöyle demektedir; “Görünmeyen, görüneni var edendir”.

Beden gözle görülür, ama yaşamın asıl özü görünmeyen bir akıştır. Kalp atışın duyulur, ama sevgiyi kim görebilir? Rüzgarı hissederiz ama kimse rüzgarın şeklini görmemiştir. İşte insan da böyledir, görünenin ardında katman katman görünmeyen bir gerçeklik taşır. Mesih İsa bu bağlamda şöyle demektedir: “Rüzgar nereden gelir, nereye gider bilemezsin; Ruhta böyledir.” Bu, insanın görünmeyen tarafının özgürlüğüne yapılan en güzel göndermedir.

Günümüzde modern insan “ben kimim?” Sorusuna aynaya bakarak bir cevap aramaktadır. Ama ayna sadece bir yüz göstermektedir. Oysa insanın mana açısından baktığımızda adeta yedi yüzü vardır. Bunları sıralayacak olursa; beden, duygu, zihin, enerji, bilinç, ruh ve özdür.

Kutsal yazılarda bu katmanlar oldukça farklı dillerde ifade bulunmaktadır. Mesela Kabalada; nefes, reach, neshamah, chayah, yechidah gibi isimlerle anılmaktadır. Tasavvufta ise bu katmanlar; nefes, kalp, sır, ruh, hali, ahda

gibi tabirlerle ifade bulmaktadır. Mistik Hristiyanlıkta ise; beden, can, ruh, logos gibi ifadelerdedir. Bütün bu sözlerin hepsi aynı gerçeği fısıldar durur; “sen katmanlı bir ışık varlıgsın”

Beden bir araçtır, enerji bir akıştır, zihin ise bir aynadır. Ama öz-saf bilinç-Yaratan’ın soluğudur. O soluk, yaratılışın ilk “Ol!” Titreşiminde atılmıştır. Görünmeyeni fark etmek, kendine dönmektir. İnsan, kendi içindeki sessizliğe dokunduğunda görünmeyenin kalbine temas eder. Orada artık bilgi yoktur sezgi vardır. Orada artık düşünce yoktur varlık vardır.

Görünmeyenin anatomisini bilmek, kendi varlığının haritasını bilmektir. O zaman dış dünyada yaşadığın hiçbir fırtına seni kökünden sarsamaz. Çünkü bilirsın ki, rüzgar görünmeyenden eser ve sen de o güvenmeyenin parçasısın.

Sessizce şunu düşünmemiz önemlidir; “Ben şu an kendimin hangi katmanında yaşıyorum?”, “Duygularım mı beni yönetiyor, yoksa ben farkındalıkla onları izliyor muyum?” Her gün biraz olsun gözlerimizi kapatıp, bir an olsun “görünmeyeni hissediyorum” diyerek bu farkındalığı bizde yaratabilmemiz gerçekten de önemlidir. . İşte aslında bu durum, görünmeyene açılan ilk kapıdır.

VII.İTAAT DEĞİL, UYANIŞ

Marta'nın Mutfağından Meryem'in Sessizliğine Luka 10:38-42

1. Giriş: Din mi, Tanrı mı?

Bazen kendimize neden ibadet ettiğimizi sormalıyız? Acaba ibadet etme nedenimiz arkasında iyi bir dindar olma fikri mi var? Yoksa “böyle olması gerekir” gibi bir düşüncemi var? Elbette çeşitli nedenlerimiz olabilir ama özellikle iyi bir dindar olma gerekçesi öne çıkıyorsa bilin ki bizlerde bir anlamda Marta gibi davranmış oluyoruz. Ama böyle değilde gerçekten içsellüğümüzde Yaratanla birlikteliğe doğru yürüyor ve gerçek bir mana talebeliği bilincinde Mesihi düzeyi edinme gayreti ile devam ediyorsak o zaman Meryem'in yaptığı gibi biz de Efendimiz Mesih'in dizi dibinde oturuyoruz demektir. Gelin şimdi bu konuyu bu noktadan hareketle biraz irdelemeye çalışalım dostlar.

Çoğu kişi o manevi içsel kurtuluş kavramını, bu konudaki öğretileri ne yazık ki “itaat etmek” olarak algılamaktadır. Oysa kutsal yazıların anlatımında “karşıt olanın” o kötü eğilimi tetikleyen negatif tarafında Yüce O'lanın gücüne itaat ettiğini görmemiz mümkündür. Hem de bu itaat oldukça korku temelli bir itaat olarak karşımıza çıkmaktadır. Oysa “itaat” olumlu bir kavram olabildiği gibi bir diğer taraftan oldukça olumsuz “kölelik” gibi bir kavramda olabilir. Oysa Mesihi düzeyin çağrısı bizi içsel mana derinliğinde Yaratanla dost ve hatta ilahi verilerde varisler olmayadır. Bütün bunların ışığında kısaca söylemek

gerekirse aslında itaat dışıdır. Mana derinliklerinde var olma bilincinde kişinin kendine uyanması ise oldukça içsel hatta içrek bir durumdur.

2. Marta, "Asiyah" Dünyasının Esiri

Burada Yahudi mistizmi olarak ifade bulan Kabala geleneğinde Asiyah dünyası diye bir kavram vardır. Bu İbrani dilinde “Eylem dünyası” anlamına gelmektedir. Bu mistik bakış açısına göre dünya yaratılış dört dünya halinde tezahür etmektedir; bu tezahürlerin ilki 1.Atzilut dünyası-İlahi birlik, yayılım dünyası, 2.Beriah-Yaratılış dünyası, 3.Yetzirah-Oluşum ve biçimlenme dünyası, 4. Siyah -Eylem ve maddesel dünya. Kavramı biraz daha açmak icap ederse Asiyah, ruhsal enerjilerin somutlaştığı alan olarak karşımıza çıkmaktadır. Burada Fiziksel evren, beden, zaman, mekan ve günlük yaşam söz konusudur. Bir anlamda Beriah düşünce dünyamızı, Yetzirah duygu dünyamızı ifade ederken Asiyah ise bizim fiil ve davranış dünyamızı ifade etmektedir.

Böyle bir girişten sonra elbette Marta’nın “Asiyah” dünyasının esiri olduğunu söylemekle neyi kastettiğimizde ortaya çıkmıştır.

Marta, Mesahi kelamın kendi evine kadar geldiği bir ortamda o gerçekten hizmet eden iyi bir ev sahibi olmayı seçmiş ve bütün gücü ile misafirperverliğini sergilemeye başlamıştır. Bu aynen bizim belli bir süre bize veri olarak verilen yaşamımızla yaptıklarımız gibidir. Fiziksel dünya, yasalar, ritüeller, “yapılması gerekenler” gibi bir çok şeyle doludur. Bizlerde çoğu zaman bize gelen gündelik verileri Marta gibi karşılarız. Onları en iyi şekilde ağırlamak, verilere dahil insanları memnun etmek ve belki de kendimizi rahatlatmış olmak için sürekli koşturmaya başlarız. Ve bu koşu hiç bitmez. Yapılması gerekenler hiç bitmez çünkü fiil

ve eylem dünyası “cansız ve bitkisel seviyenin ruhsal yansımasıdır.

Elbette böylesine koşturma doğal olarak bize hep pek çok şeyle meşgul olmayı ve dolayısı ile zihin bölünmüşlüğü getirir. Zaten ele aldığımız anlatımda Marta’nın da içinde bulunduğu konum budur. Görüldüğü gibi Marta hiçte kötü bir şey yapmamaktadır. Mesihi düzeyin o değerli ilahi verilerle kendisine geldiği bir ortamda önceliği O’nun ilahi mesajını edinmek olması gerekirken Marta sadece bu mesajı taşıyan somut bedene, somut hizmet algısı ile yaklaşmaktadır. Kısacası Marta, “dışta karşılama” ile meşguldür. Birde üstüne üstlük buna bir “ünvan” alma çabası da eklenmektedir. Kelama saygı duyan bir kişi, inançlara saygı duyan bir kişi, misafirperver bir kişi, dindar bir kişi gibi bir ünvan alma çabası bütün bu hizmet algısının ardında yerini almaktadır. Hatta belki Marta bile böyle bir ünvanın peşinde olduğunun farkında değildir.

Oysa esas olması gereken Mesihi giyinmek dediğimiz ilahi olanın ışınmasını kendi varlığımıza edinmektir. Dini ritüellerin mutfağında ter dökerken, içerde var olan Hakikati kaçırmak gerçekten insanlık için büyük kayıptır. Çünkü ilahi mesaj her çağda o gizlerin derinliğinde bize bir yolla ışıyıp durmuş ve kim bu ışığa uyanmışsa varlığını o bütünlük ve birlik bilinciyle buluşturmuştur.

3. Meryem, "Konuşan Düzey" ve Tek Şey

Yine biraz mistik arka plana baktığımızda aslında konuşan düzey yaratılışın dört temel düzeyinin en üstüdür. Bu tabir bir kişinin konuşma yeteneğine sahip olması ile alakalı bir tabir değildir. Bu tabirle anlatılmak istenilen insanı insan yapan şeylere sahip olmadır. Bu şeyler, kişinin

kendini gözlemleyebilen olması, geçmiş ve geleceği düşünebilmesi, manevi anlamı arayabilmesi, Yaratanla ilişki kurabilmesi , kendi doğası üstüne çıkabilmesi gibi şeylerdir. Bir kişide bu meziyetler yerli yerine oturmuşsa hiç kuşkusuz o kişi mana talebeliğinde ilerleyen “konuşan düzey” sahibi bir kişidir.

Hal böyle iken yaradılışın dört temel düzeyini de burada kısaca irdelemekte iyi olur. Bu dört temelden ilki cansız düzeydir. Bu düzeyde olan dünyada sayısız kişi bulunmaktadır. Bu düzeyde kişi varlığını sürdürür ama kendi başına hareket edemez. İnsan bu alışkanlıklar dönüşüm ve değişime bir direnç oluşturmuştur. İkinci düzey yani bitkisel düzeyde ise kişi büyür, gelişir fakat bulunduğu yere her zaman bağlıdır. İnsanda manevi gelişme isteğinin ilk filizlenmesi aslında bu noktada başlar. Üçüncü düzeyse hayvansal düzeydir. Bu düzeyde ise kişi hareket eder, arzularının peşinden gider, çevresini algılar. Ama sürekli benelik, istekler, korkular ve ihtiyaçlar içinde kişi dönüp durmaktadır. İşte yukarıda bahsettiğimiz konuşan düzeyse dördüncü düzey olarak yaratılışın temel dört düzeyinin en üstünde yer alır. Bir başka deyişle bu düzey “insan-ı kamili” de ifade eden bir düzey olarak karşımıza çıkar.

Burada özellikle bu Mesihle buluşmada Meryem figürü ile bize aktarılmaya çalışılan aslında kelamı içte, yürekte açmaya böyle bir düzeyle yaklaşma olduğu gerçeğidir. Burada Meryem Efendimiz Mesih’in ayak ucunda oturmaktadır. Bu bizim söyleyişimizle “diz dibinde” oturaktır. Ve dolayısı ile bir (İnisiyasyon) mana yoluna çıkmış olma, manevi Yol’a dahil olma aşaması, el alma aşaması gibi bir takım olguları da bize aktarmaktadır.

Aslında burada Meryem'in konuşan düzeyde eyleminde bir çok devrimci yan olduğu da oldukça nettir. Her şeyden önce Meryem toplumun kadınlara sürekli olarak baskıladığı o cinsiyet rollerinden biri olan sürekli mutfakta bir şeyler yapma mecburiyeti, fiziksel anlamda hizmet etme rolünü burada kırmaktadır. Daha doğrusu "hizmet etme" itaatini kırarak "An'da kalma" uyanışını bize göstermektedir.

Ayrıca burada bir de Meryem'in sessizliği ile bize verilmek istenilen bir başka ders daha vardır. Bu "mana ilahiyatının" dilini seçmiş olması ve mana yoluna çıkmakla "birinci önceliğin" daima ne olması gerektiği konusunda bir derstir. Çünkü kadim yazılarda "sessizliğin sesi" ya da "gücünden" bahsedilip durmaktadır. Bu bağlamda Meryem artık dışsal sesleri değil, içsel sesleri özellikle (Logos) Kelamullah O'lanı dinlemektedir. Bütün bu anlatımlar içinde ise bizim mana talebeliğimize büyük katkısı olabilecek bir söz dile gelmektedir; "Marta Yaratan için bir şeyler yapıyordu, Meryem ise Yaratan'ın kendisinde bir şeyler yapmasına izin veriyordu".

4. "Pek Çok Şey" ve "Tek Şey"

Elbette böyle bir anlatımda esas vurgu ilahi kelamın yönlendirişi olacaktır. Bu yönlendirişte esasında bir yüzleşmeyi devreye sokmaktadır. Mesih İsa aslında gördüğü bu durum karşısında Marta'ya bir anlamda çıkışmaktadır. Fakat bu çıkışma hiç bir zaman onu eleştirmek için değildir, tam tersine bu çıkışma Marta'yı dolayısı ile bizleri uyarmaktır. Efendimiz Mesih İsa Marta'yı kaygılandığı ve telaşlandığı için uyarmıştır.

Bu noktada söylemek gerekirse "pek çok şey" bizi bizden alan ve bizi sürekli egoya mahkum eden bir dünyadır. Doğrusu böylesine bölünmüşlük, pek çok şeyle ilgilenmek

gerçek anlamda egonun dünyasıdır. Diğer taraftan yaşama içsellikle dışsallığın bir bütün olduğu bir biçimde ikiyi bir yapan, “tek şey” mantığı ile yaklaşabilmek ise Ruh’un dünyasıdır.

Marta’nın dünyasında somutta hizmetin ne denli ağır olduğunu görmek mümkündür. Marta bu nedenle şikayet ettiği anda batmıştır. Oysa Meryem ise o sessizliği içinde yüklerini bırakmış ve hafiflemiştir. Bu nedenle hakikatin dizinin dibinde oturup kalmıştır. Bu bağlamda şu söylem oldukça netleşmektedir; “kurtuluş, Yaratan’a sunulan kurbanların çokluğunda değil, İlahi O’lan’dan aldığımız ışığın saflığındadır”

5. Mutfığı Salona Taşımak

Bu noktada unutulmaması ve belki de yaşam boyu hep hatırlanıp uygulanması gereken bir durum karşımıza çıkmalıdır. Her şeyden önce Efendimiz Mesih Marta’ya “mutfaktan çık” dememiştir. Fakat bunun yerine “Mutfığı Meryem’in bilinciyle yönet” demiştir. O zaman bize düşende Meryem gibi yapabilmekten başka bir şey değildir. Oysa dikkat ederseniz bu anlatımda kapıyı açan Martadır. Ama bu ziyaretten esas bereketle çıkan (kapıyı açan değil içerde oturandır). Kapıyı açıp mutfığa hapsolmak samimim bir Mesih Talebesinin en büyük trajedisi olur. İşte manaya uyanmış olmak, uyanış Meryemde ifade bulan yaşamdadır.

Cübbeni Bırak:

Kimlikten Özgürleşme ve Görme Sanatı

Körlük Bir Engel Değil, Bir Tercihtir Markos 10:46-52

1.Görseler de Görmezler

Dünyanın en büyük körlüğü, gözleri açık olup da sadece 'Asiyah' (madde) dünyasını görenlerin körlüğüdür. Bugün aramızda çok net gören ama yanındaki insanın acısını, kendi ruhunun açlığını görmeyen kaç kişi var? "Bartimeus fiziksel olarak kör olabilir ama o kalabalığın içinde Efendimiz İsa'yı "gören" tek kişi oydu. Herkes "Nasıralı İsa" (tarihsel kişilik) derken, o "Davut Oğlu" (Mesih/Mana) diye bağırdı.Bu önemli bir noktadır. Aslında Mesih İsa'ya bakış açımıza işaret etmektedir. Esas bakış açımız O'nu mana düzeyinde görebilmek ve edinebilmektir. Bakmak fizikseldir, görmek ise bir "Edinim" meselesidir.

2.Cübbe Metaforu: Ruhsal Ağırlığımız.

Metin de bu şekilde bir ifade kullanmaktadır. "Bartimeus cübbesini atarak ayağa kalktı". O dönemde bir körün cübbesi, onun "dilenci lisansı" gibidir. Toplumdaki yerini, kimliğini ve güvenliğini temsil etmektedir. Cübbe, onun "Hayvani/Bitkisel" düzeydeki hayatta kalma mekanizmasıdır. Bartimeus Mesih İsa'ya gitmeden önce cübbesini atmaktadır. Yani iyileşeceğinden emin olmadan onu dünyada tutan tek güvenli limanını(kimliğini) terk etmektedir. "İyileşmek istiyorsun ama seni dilenci (mağdur) yapan cübbeni bırakmaya razı mısın? Çoğumuz hastalıklarımıza, mağduriyetlerimize ve "zavallı ben" kimliğimize o kadar alıştık ki, Efendimiz Mesih İsa "gel" dediğinde cübbemize sarılıp kalmayı tercih etmekteyiz".

3. Bağırmak: İnisiyatif ve Sebep Olma

“Sebep olmayan, sonuç görmez”. Kalabalık “toplumsal bilinçaltıdır”. “Sıranı bekle, gürültü yapma, dindar gibi davran” diyen bir bilinçaltı. Bartimeus daha çok bağırdı. Bu ruhsal bir “yırılma” anıdır. Kendi içsel sessizliğin bozan, “Konuşan Düzey’e”(İnsanı Kamil Prototipi) geçme iradesidir. Efendimiz Mesih İsa onu bu noktada durdurmamıştır, onun dikkati kalabalığın gürültüsünde değil, bir ruhun “Artık yeter, görmek istiyorum!” diyen samimi çılgınlığındadır.

4. “Ne yapmamı istiyorsun?”-Arzunun Saflaşması

Efendimiz Mesih İsa’nın burada bu soruyu sorması aslında oldukça ilginçtir. Adamın görmediği zaten oldukça açıktır. Aslında burada bu soru ile Efendimiz adamın iradesini test etmektedir. Çoğu insan sadece “biraz para” ya da “biraz konfor” ile yetinmek istemektedir. Oysa burada Bartimuos “Rab gözlerim açılsın” derken hakikati görececek bir bakış açısı istemektedir. Kısacası sadece ışık istemektedir. “İman, Yaratan’dan bir şeyler istemek değil; Yaratan’ın kişinin aracılığıyla dünyayı görmesine kişinin izni vermesidir”.

5. Sonuç: Yolda Takip Etmek

Buradaki anlatım şöyle bitmektedir; “Gözleri açıldı ve İsa’nın ardından yola koyuldu”. Bartimeus artık bir “kör dilenci” (Asiyah katmanı) değil, bir “yol arkadaşı” (Atilut/ Ruhsal katman) olmuştur. Cübbesini geride bırakmıştır, çünkü artık kendi ışığına kavuşmuştur. “Bugün o eski, yırtık pırtık mağduriyet” cübbelerini kürsünün önüne bırakmaya hazır olan var mı acaba? Görmek için önce kör olduğunuz kabul etmemiz sonra da bizi o körlükte tutan kimlikleri feda etmemiz gerekmektedir.”

Acaba bu vaaz neden ezoterik bir ters köşedir?

- 1.**İyileşmeyi ikinci plana atmaktadır; iyileşmeyi bir “sonuç” olarak görür, asıl “sebebe” olanın kimlikten vazgeçme (cübbeyi atma) olduğunu vurgular.
- 2.**Aktif katılımı öne çıkarır: “İnandım bitti” değil, “bağurdım, cübbemi attım ve yola çıktım” diyerek inancı bir eylem(İnisiyasyon) olarak tanımlar.
- 3.**Sosyal eleştiri: Dindarlığı bir “cübbe” (maske) olarak kullananlara ayna tutar.

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI · MANA ÇALIŞMALARI 12

SATIR ARASI OKUMAK

*“Göklerin Egemenliği’nin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi.”
— Matta 13:11*

Rev. Dr. T. Üçal

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI

SATIR ARASI OKUMAK

BİLME AYRICALIĞI SİZE VERİLDİ

*“Göklerin Egemenliği’nin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi.”
— Matta 13:11*